

Trei chipuri îngrijorate stau față în față. Trei perechi de ochi încercânași se privesc dintr-o parte. Mai sînt doar douăzeci de minute pînă la ridicarea cortinei. Este premiera care le-a dat cele mai multe griji, o comedie încă nejuțată. Directorul, regizorul și secretarul literar mai trec o dată în revistă planul de bătaie. „Deci“, conchide directorul, „știți ce avem de făcut. Dumneata, că ești regizor, nu te arăți pînă la final, stai în loja unu și n-o pierzi din ochi. La pauză, vii și-mi spui dacă-i place sau nu. Eu am să stau între tovarășii noștri, două rinduri mai în față, așa e protocolul. O mai fur eu cu coada ochiului cît s-o putea. Dumneata răspunzi, dumneata, fiindcă ești secretar literar și fiindcă, la urma urmei, dumneata ai invitat-o. Nu te dezlipești de lingă ea, îi explici, îi povestești, îi faci curte, te privește. Clar? Să mergem“. „Ce belea pe capul nostru“, se lamentează secretarul literar. „Din toată cronicăria Bucureștiului, tocmai ea s-a găsit să vină. Tocmai ea!“ „Lasă, cî mi-o lăudai cît te ținea gura. Mai bine, raportează: ai fost la aeroport?“ (Secretarul confirmă.) „Ai condus-o la hotel?“ (Secretarul, același joc.) „Are camera bună?“ (Același joc.) „Ai plimbat-o, i-ai arătat orașul? Ce-a vizitat?“ Secretarul (îngînă printre suhîțuri): „Grădina botanică și magazinul fabricii de încălțăminte“. „Și-a luat pantofi?“ „Nu, că nu i-au plăcut“. „E și circoțată! Ce belea, ce belea!“ Cei trei, complet dărîmași, se îndreaptă spre holul teatrului.

Temuta cronicăria tocmai intra. Trei chipuri luminoase, trei perechi de ochi lucind de bucurie o intim-pînă. Unul îi ia pardesiul și-l depune la garderobă. Altul o conduce la oglindă, să se aranjeze. Al treilea aleargă după program. Se

schimbă calde amabilități.

În sfîrșit, spectacolul începe. Discret, în întunericul sălii, musafira și-a pus ochelarii, și-a pregătit un pix și un carnețel.

Spectacolul merge bine. Sala e caldă, publicul ride, din cînd în cînd se aplaudă. Cronicăria zîmbește și ea. Din loja unu, o siluetă se apleacă mult asupra sălii. E, la datorie, regizorul. În stal, încordat, secretarul literar se căznește să descifreze notițele vecinei sale. După cum se desfășoară evenimentele, nu par să fie motive de îngrijorare. Musafira ride din ce în ce mai convins și, întîlnind privirea directorului, clatină din cap aprobator. E bine.

S e m n a l

VIRGIL MUNTEANU

Șapca

La prima pauză, lucrurile se confirmă. Lumea comentează voios, musafira împărtășește unui grup de prieteni ai teatrului impresii cît se poate de favorabile. Secretarul și-a recăpătat graiul. Totul pare să se îndrepte către un final fericit.

Începe partea a doua. Se consumă o scenă banală, primitivă, însă, de public, cu bunăvoință. Intră vedeta teatrului, actor comic bine cunoscut și mult apreciat în lumea scenei și a ecranului. Împovărată cu zeci de pachete, cu o șapcă trasă adînc pe ochi, vedeta se împiedică și cade. Sala izbucnește în hohote, aplaudă furtunos.

Și acum începe catastrofa. Musafira tresare violent, chipul i se întunecă, zimbetul îi piere, pixul îi scapă. Reacția, neașteptată și deloc dorită, este imediat înregistrată de cei in-

teresați. Publicul ride în hohote și aplaudă în continuare. Degeaba, musafira pare de gheață. Chipul i-a incremenit într-o expresie care pare să fie de nemulțumire, dar și de îngrijorare. Miinile, nervoase, mototolesc programul. La a doua pauză, se învâluie în muțenie. Secretarul literar îndrăznește s-o întrebe ceva. Musafira privește în gol și nu-i răspunde. Cei trei o privesc pieriți. Deodată, musafira se întoarce către director și-l întreabă unde e telefonul. Nu, interurbanul. Directorul o conduce în biroul său și, discret, se retrage. Pentru a se năpusti asupra regizorului. „Nenorocitele, ți-am spus să renunți la intrarea aia blestemată, fi-ți-ar pachetele și șapca ale naibii, că de la găselnițele tale ni se trage! Cine știe cum interpretează dumneaei scena aia, cine știe ce-o fi înțeles, de s-a făcut verde!“ Cei trei sînt însăși imaginea deznădejdii. A treia și ultima parte a spectacolului nu aduce nimic nou. Publicul ride în hohote și aplaudă, în vreme ce musafira rămîne stănă de piatră, neclintită, cu chipul înghețat. La final, aplauzele nu conținesc, cortina se ridică de vreo cincisprezece ori. Musafira tace. Fără să-și împărtășească nimic unul altuia, eei trei, directorul, regizorul și secretarul literar gîndesc același lucru: dacă s-ar căsca acum pămîntul, să-i inghită! Nici unul nu îndrăznește să se apropie de cronicăria, care a înfeșenit în mijlocul holului. Deodată, musafira ia o hotărîre. Se îndreaptă spre director și, după o tăcere, îi spune: „Fiul meu a avut o șapcă. Din piele de căprioară, ai-doma celei pe care am văzut-o pe scenă. Fiul meu și-a uitat șapca la un prieten, aici, în orașul dumneavoastră. Aș vrea, miinile, s-o recuperez, vă rog să mă ajutați s-o găsec. Și acum, vă felicit...“